

MEMORIAL MUNICIPAL

LA CAMPANA DE GRACIA

DONARÀ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA

AQUEST NÚMERO 10 CÉNTIMS PER TOT ESPANYA

NÚMEROS ATRASSATS: DOBLE PREU

ANTONI LÓPEZ, EDITOR

(Antiga casa I. López Bernagós)

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mig, núm. 20, botiga
Telèfon A. 4115. — BARCELONA

PREUS DE SUBSCRIPCIÓ
Fora de Barcelona cada trimestre: ESPANYA, pessetes 1'50. — ESTRANGER, 2'50

TRAGÈDIA

—La moneda està trista,
què tindrà la moneda?

Que al baixar es perd de vista
i ni una ens en queda!

PIÑARRO

La ciutat normal

Algú ha remarcat, durant aquests últims dies, que l'estada de la família reial a Barcelona no ha modificat l'aspecte quotidià de la capital catalana. Fora dels llocs on han estat celebrades les diverses cerimònies, els carrers, les cases, els vehicles i els viants han ofert el mateix espectacle de cada dia, propi d'una ciutat activa i intensa.

Però és que s'esperava una altra cosa? Sense entrar en disquisicions de caràcter polític, que ara no serien oportunes per nosaltres, direm que la normalitat permanent de l'aspecte ciutadà és una de les característiques de les grans poblacions que viuen la pròpia vida, que són dipòsit d'una riquesa, centre d'una civilització i fogar d'una cultura.

Les coses extraordinàries només absorbeixen totalment l'atenció i la visió en les poblacions d'ordre secundari. En les grans ciutats, en les ciutats veritables, els fets extraordinaris d'espectacle i de llusor es deixaten en la grandària urbana i en la massa de la multitud formada per gent que té com a principal dèria el propi treball i com a principal amor les pròpies idees.

Un poblet, una vila o una ciutat provincial queden transformats amb quatre gallarets i amb quatre fanals venecians. Però una gran ciutat moderna manté sempre serena la seva fesomia. En mig dels espectacles i de les cerimònies, la vida corrent segueix el seu curs. I quan les jornades excepcionals s'han acabat, queda la gran urbs, ampla i palpitant, plena de les lluites d'avui i de les esperances de demà.

Un dia de França

Hem tingut un dia de França, amb la inauguració del monument als morts—francesos i espanyols—en la gran guerra i amb el banquet als mutilats. L'ambaixador de França, tingué unes paraules cordialíssimes per a Espanya i l'almirall Magaz unes altres cordialíssimes per a França. Feia molts anys que no s'havien creuat els dos idiomes per a ofrenar-se l'elogi mutual. I els que hem passat els dies ingrats de la gran guerra, quan, malgrat els nostres esforços, no aconseguíem l'aproximació que ara s'inicia, ens hem congratulat de què arribi el contacte cordial i de què arribi trencant la fredor protocolària.

Per què no hem de viure, no espiritualment, que això ja era aconseguit per mitjà d'algunes minories, sinó estatalment per les múltiples coincidències que es poden produir, que s'estan produint? La llatinitat ens ajunta i avui una idèntica missió africana ens atrau. Si anéssim esbrinant a través de les dues cultures, l'espanyola i la francesa, comprovarem les influències enormes que mútuament es projecten. Més, encara. L'Espanya del dinou, l'Espanya romàntica, tradicional i cavalleresca, la deven a França, als Victor Hugo, als Merimée, als Gautier i als Barrés. L'orgull espanyol, la cavallerositat espanyola, la lírica energia de *Carmen*, l'austera grandesa de les velles ciutats castellanes, Toledo i el Greco, Madrid i Goya, tot, en la seva expansió pel món, es deu a França, que ha estat la traductora del nostre esperit.

Una absurda, instintiva rivalitat de límits ens separa, i avui, precisament el que ens separava ens ajunta. En la història internacional d'Espanya, de després de la guerra, aquest és l'aconteixement cabdal. Es commemorava una espontània fraternitat franco-espanyola, davant de la sang vessada, com deia el marbre mortuori, "per la Justícia i la Llibertat", i altra volta, davant de la sang, s'evocava els caiguts en Africa. No hi fa res. Devegades ço cruent és el camí de l'esperit.

PARADOX

La intel·ligència i el comunisme

Ja sabem que a la República dels Soviets no hi ha comunisme. El règim bolxevista és un estatisme de classe, i res més. Per això nosaltres no creiem que representi la realització d'un ideal superior. En el fons, el cas de Rússia demostra que el maximalisme obrerista, quan ha triomfat, es redueix a la creació d'institucions estatals dirigides exclusivament per una minoria més o menys selecta. De totes maneres cal reconèixer que moltes de les tares que ofereix el règim rus són atribuïdes al caràcter d'aquell poble, que en molts aspectes representa un tros d'Àsia. Si l'obra bolxevista hagués fet compatibles les més radicals transformacions del règim social amb la subsistència de les llibertats individuals i col·lectives, no hi tindriem res a dir. Altres vegades ja hem declarat que si ens sentim allunyats del bolxevisme, no és per allò que pugui tenir de revolucionari en l'ordre social, sinó per allò que té d'antiliberal i antihumà.

Els defectes del règim soviètic que més ens porten a la seva condemna, són els que es relacionen amb l'aspecte intel·lectual de la vida. En pocs països hi ha avui tant de menyspreu a la llibertat de pensament i a les manifestacions externes d'aquesta llibertat, com són el llibre i el periòdic. En nombrosos casos, les disposicions soviètiques ofereixen una contradicció absoluta amb l'ideal d'una societat lliure. Ja vam explicar temps enrera el cas del bust de Lenin, que ha estat escollit oficialment segons un tipus únic, amb exclusió de qualsevol altre. Ara llegim un altre fet que serveix per il·lustrar la concepció que de la llibertat intel·lectual tenen els homes de Moscou. Es tracta d'una disposició establert que l'Estat es reserva a Rússia el monopoli de la traducció i la publicació de les obres del literat socialista nordamericà Upton Sinclair.

Semblava que en un Estat obrerista i nominalment comunista, havia de desaparèixer tota ombra de monopoli en l'aspecte artístic, literari i intel·lectual. Era de creure que els autors nacionals i estrangers hi podrien ésser editats i llegits lliurement. De totes les formes de propietat, la menys justificable és la propietat intel·lectual, quan no és l'autor mateix el qui la usufructua. En matèria de llibres, els russos són avui molt menys lliures que els habitants del més reaccionari dels Estats del món.

Ja sabem que hi ha una teoria novíssima, procedent dels temps prehistòrics, que presenta com a romanços i cançons els principis i els escrúpuls de liberalisme i de justícia que són el producte prim, però preciosíssim de llargs segles d'evolució humana. Ja sabem que hi ha esperits forts que presenten els instints primitius com la darrera forma de la mentalitat moderna. Allò mateix que havia caigut en desús per un esforç ascensional de la natura humana, torna ara a apareixer a flor de terra, amb pretensions d'última novetat. Però nosaltres no adme-

tem en el terreny ideològic i polític l'imperi capritxós de la moda. Encara que, en certs moments, semblés que preponderen les resurreccions atàviques, sostindriem l'ideari liberal i democràtic, tot recordant aquella frase d'Ernest Renan segons la qual, per a tenir raó en l'esdevenidor, cal resignar-se a no estar de moda en certs moments.

FULMEN

BARCELONERIES

Aquella alegria que tothom sentia de fer soterrani el tren de Sarrià, ja va convertint-se en fonda tristesa per molts propietaris que tenen solars enfront dels quals passa la via nefasta, perquè oh, vil sarcasme! oh, desil·lusió! l'Ajuntament pensa posar un arbitri que equivalgui al rèdit dels trenta milions de peles que puja la millora immensa que amb la gran reforma tindran dits terrenys, als quals es fan dignes de la plus valia; ja ve un altra pluja d'augment de lloguers. Llogaters de cases del carrer de Balmes, llogaters de torres de la del Carril, seren els paganos de la gran millora si tots a la una no feu el cap viu.

Els amics que compta Ferràn de la Campa, de quan fou alcalde d'aquesta ciutat, li han donat un àpat d'aquells de primera, al qual hi assistiren tots els seus companys que un dia sigueren dintre el Consistori que per poquets mesos ell va presidir; un àpat de moda amb poquets discursos, però amb un que, vaja, valia per sis, tot ple de doctrina, tot ple de substància gran peça oratòria de l'amfitrió, que més d'un polític per ell el voldria quan s'atansi l'hora de les eleccions.

No està pas alegre, no està pas de broma l'alcalde impertèrrit, baró de Viver, car de nit i dia sols pensa amb la plaça, la de Catalunya, vull dir, cavallers. Per Sant Joan desitja que la banda dreta estigui acabada, ço que es diu del tot; per Sant Jaume espera que la banda esquerra estigui tornada en un pom de flors. És un punt d'alcalde que el deixa frenètic, que a cops el preocupa i el fa posar trist; en tant no estigui la plaça acabada, el baró es proposa no anar a París!

Els del P. U. P. treballen amb seny i fermesa; els del P. U. P. no es donen gota de repòs: aquí fan discursos, allí fan vetllades i on poden fer-ho, mantenen centres nous. Què si en tenen, diuen, aquí a Barcelona? en tenen qui-sap-los! ni es poden comptar; ço fa que ara pensin en sumar les forces que reunir poden a la gran ciutat. Un cop ja les tinguin ben arreglades i reorganitzades, llavors, els del P. U. P. als partits que pensin fer-los-hi la fiesca es veu que es proposen donàls un disgust.

"Barcelona és bona si la bossa sona". Així va esbombar-ho la vella cançó; i es veu que li dura encara la fama, perquè de paciència en té més que Job. Els senyors dels *Metros* li han pres la mida que ja els vells polítics prengueren-li abans; mes ella, avorrida, s'ho pren a la fresca, car sap que li toca sols pagà i callà. Ara mateix sembla qui sap el que passa: que ocorren successos, que es mouen les gents, que es celebren actes, que sonen músiques, però Barcelona ni sols en fa esment.

FLOK

TEMES SOCIALS

Renixement

Les circumstàncies excepcionals en que han de manifestar-se públicament les idees, fa que puguin sortir a llum impunement certes gosadies ultramontanes i quedin sense resposta adequada les errònies o difamants consideracions d'alguns periòdics liberals—però no alliberats—aprop de les teories i de les actuacions del sindicalisme. Com que volem mantenir equànim aquí

el nostre judici, passarem per alt la insana, la nefanda pruija que escomet a determinats intel·lectes escadussers d'establir una equació perfecta entre criminalitat i sindicalisme. Si calgués argüir, reproduiríem la cèlebre frase tan sobria i vigorosa de Proudhon i Brissot en la qual es condensa una espurna de la magna sapiència social de les sacres escriptures i dels pares de l'Església.

Però no es tracta d'ofendre a ningú, sobretot ara que es noten corrents de concòrdia i germanor, ara que els socialistes parlamentaires i deixatats, col·laboren i deixen col·laborar-se, i que els obrers de Confraria i Montepiur desaxtaven un comunisme beneit, volem dir extret de Sillabus, pastorals, encícliques i altres peces literàries impreses amb les corresponents llicències i permís de l'ordinari.

I aquí comença ço que hi ha de més extraordinari en aquesta important qüestió. Ara que els amics de la tradició, de l'ordre secular es fan comunistes—toca ferro!—la burgesia liberal, els lacais de *antano*, es senten com mai s'ho han sentit, força viva, sustentacle i nervi de la societat i tots els demés tòpics de Foment del Treball Nacional.

No són pocs els ateneïstes i intel·lectuals d'esquerra que gallegen d'excepticisme en matèries socials, i són encara més els qui no volen—no poden, diríem millor—entendre "la filosofia d'espardenya". Quan a tot arreu és l'obrèr qui calça el coturn, aquí els intel·lectuals no arriben a ésser cor!

Però què fan, què aprenen els joves en aquests Museus universitaris i en aqueixos Sindicats de patums que es diuen Ateneus? Perquè ara en Cambó sembla que ha descobert que tampoc saben grec...

I en canvi el ciutadà d'espardenya, viu en ple renaixement social.

Perquè el Sindicalisme és això. Un moviment ideològic neoclàssic. Està més enllà de la musa heroica i acaba de vèncer el període romàntic, la febrada enciclopedista...

Pogué creure's fins ara poc que el *Deus ex machina* del comunisme eren el determinisme històric, la lluita de classes, i que es vaixt aqueix déu morien els herois i finia l'epopeia.

Però enc que així fos, el sindicalisme seguiria subsistint per la seva gran pujança lírica.

Si el marxisme morís—que no és mort encara—qui negaria el fet, la realitat social? El poema d'amor i de dolor de l'emancipació proletària, tornaria a refer-se i la mateixa lluita forjaria les noves estrofes...

Els fenòmens existeixen abans que els lleis que els expliquen i independentment del criteri dels homes. Així mateix els fenòmens socials viuen i bateguen, sia la que es vulgui la interpretació que rebim. I el sindicalisme no dicta cap llei; observa el ritme dels fets socials, que la llei social sorgirà cristallitzarà tota sola...

No és un dogma el sindicalisme. Neix arrel dels mateixos fets socials i s'afirma amb un fet de consciència. La societat és un fet anterior i superior a l'home i el treball, és el deure essencial i la raó social de l'home i de totes les agrupacions humanes.

Les més preeminentes d'entre les modernes escoles jurídiques i econòmiques limiten l'acció de l'Estat llevant-li la sobirania i la condició de subjecte de Dret...

I si l'Estat és vulnerable a l'anàlisi científica, qui titllarà el sindicalisme de visionari i utòpic perquè en nega la eficiència i la raó necessària?

La lluita de classes, la guerra social, a despit de què puguin tenir-se per doctrines no-ques, són un fet que està caracteritzant l'esperit de la nostra època i que ha d'influir fatalment, poderosament, en l'estructura de la societat que advingui.

Que cosa que valgui més la pena oh, intel·lectual! de preocupar-te, que aqueixa ciència viva i eterna de fer el pa mengivol de tots els homes amb el mateix llevat que es pasta el pa espiritual i que fa créixer i embellir la Justícia...!

GLICINI

TOTA LA CORRESPONDENCIA DIRIGIR-LA AL DIRECTOR DE LA CAMPANA DE GRACIA

Somnis... o visions futures

Quan, acabats els meus quotidians afers, tranquila la meua ànima, seré mon cor i clar mon enteniment, començo a fixar-me amb tot quan afecta diàriament a la humana multitud, apareixen com en somnis davant meu, unes figures boniques, les quals lligades entre si pels laços de l'amor i de la llibertat, em presenten una vida ideal, una vida plena d'atractius i de nobles ideals, a la que jo dono el nom de "Visions Futures".

Ara vaig a explicar-te, amic llegidor, amb la forma en què m'imagino per mitjà de figures irreals una societat nova, totalment oposada a n'aquesta que vivim. Parlen tots sos habitants un sol llenguatge i totalment simplificat del nostre, doncs han tret una sèrie de paraules i lletres, que, a jutjar per son enlairat coneixement, han cregut inútils, tals com són la hipocresia, reina absoluta de la nostra societat; l'egoisme, mal infecte i contagiós del qual està impregnada nostra civilització; la religió, terrible malaltia de la que trigaran molt temps a curar-se els humans, i moltes altres paraules, causes totes elles de l'odi i el malestar social actual, les quals necessitaria molt espai per anomenar-les.

En dit món, neixen els nens rebent tots els cuidados que tota mare deu donar al fruit de son amor; a mesura que van creixent, la mare, l'única encarregada d'educar-los, els hi ensenya les magnífiques i diferents coses que enclou la Natura; a l'arribar als cinc o sis anys (lluny de portar-lo en corral infectes, als que nosaltres donem el nom d'escoles, i entregar-lo a mans d'un home incapacitat, la major part de les vegades, per a instruir-los) continua sempre al seu costat, cuidant-se tan sols de la seva instrucció, a la que no li és molt difícil ensenyar-lo prompte de llegir i escriure, degut a la gran quantitat de paraules de què careixen; posseint a molt poca edat una instrucció de la que careixen en nostra terra molts homes.

Com que no hi ha religió, no tenen que passar per nostres banals i absurdes costums: de mullar-los-hi el cap al néixer, de prendre rodes de molí a l'ésser més grans, i una sèrie de perjudicis que sols tendeixen a perturbar son tendre enteniment.

A mesura que va creixent, i a fi de no perdre ocasió per instruir-los, procuren per tots els mitjans orientar-lo sobre la pubertat, per ésser un assumpte de cabdal importància, i aprofitant els passeigs al camp li explica detalladament la forma amb què es fecunden les plantes, els insectes i demés animals, arribant així a la pubertat coneixent-ho tot, no sobtant-lo per a res l'entrada a l'adolescència.

Com no tenen nostra equivocada costum de separar als nois de diferent sexe a l'arribar a certa edat, poden relacionar-se des de que neixen, i per tant, no els hi és difícil enamorar-se d'alguna amiga o col·laboradora en alguns actes, naixent així l'amor: de la seva atracció mútua, de les seves afinitats, espirituals i intel·lectuals (jamai com en nostra terra, on l'amor es concentra tan sols amb el diner) i llavors, portats ambdós per ses mútues aspiracions, caminen vers la seva unió, una unió lliure, no aquestes unions convencionals que fa davant l'altar el capellà, no; molt al contrari, una unió nascuda i sortida dels seus propis cors, la qual transformada amb amor arriba fins a l'abnegació, acabant amb el transcurs del temps i amb l'ajuda del desig per fusionar-se ambdues ànimes, de quina fusió, enterament lliure, en surt el fruit del més pur i dolç amor.

Això és tot quant es forja en mon enteniment en moments de soledat; això és tot quant deu ésser nostra futura societat, i per tant, això és a el que tots devem aspirar, portant-hi, individual i incondicionalment, nostre esforç a fi de poguer apropar l'arribada, tinguent en compte que per a poguer viure aquesta vida és indispensable arribar al grau més elemental de cultura, puix sols així podrem veure canviats nostres sofriments actuals per llibertats i plaers fins ara desconeguts. Llavors, il·luminat nostre enteniment per la cultura i plenes de goig nostres ànimes, podrem cridar alegrement que hem romput els laços de la nostra esclavitut.

A VILA

AQUEST NUMERO HA PASSAT PER LA CENSURA GOVERNATIVA

REPICS

Diumenge passat uns dirigibles volaven per damunt de Barracòpolis. Una d'aquelles criatures estripades, magres i brutes, els va veure i ho va dir tot seguit a la seva mare:

—Mare, mireu que pans de barra que vénen cap aquí.

Ja tenen raó quan diuen que la fam fa desvariar, ja! La pobra criatura devia esperar el pa de barra amb tantes ganes, que al veure els dirigibles per aquelles altures on hi volen els pans, els va confondre.

A Polònia els patrons han fet una mena de pacte de la fam, istil com aquí, que tracten de dur a misèria a milers de famílies.

Per quin pretext? Per rebaixar jornals i augmentar la jornada.

Aquesta vilesa, pròpia de nacions barbres i incivilitzades, mereix el fàstic dels obrers honrats.

Aquí, la gent treballadora, abans emigra que ésser carn física de patró.

En moltes barriades es proposen enguany susprenre les festes davant la crisi aterradorada que es deixa sentir en moltes llars.

A Gràcia, Sans, Sant Andreu i Poble Nou, que com cada any hi regnava alegria i bon humor, són moltes les entitats i carrers que no faran festes, doncs necessiten els diners per pa i no per tonteries.

Ben fet. Aixecar envellats i guarnir carrers en les actuals circumstàncies és un escarni a la misèria, propi d'estúpids.

El nou regent de la sucursal de la "Societat

d'Autors Espanyols de Barcelona" és tot un cavaller i no consentirà, com els seus precessors, que les societats catòliques, no sols assessinin i estafin els drets de propietat intel·lectual, sinó que sembla que portarà als tribunals de justícia a certs capellanets que toleren l'estafa i el robatori literari.

Sap per on va el senyor Moltó i no està disposat a ésser blanc de burles. Nosaltres el felicitem perquè acabarà d'una vegada contra tanta immoralitat i escàndols que fins el bisbe no ha sapigut reprimir i ha tolerat per vergonya pública.

El senyor Moltó té a tots els autors i periodistes decents a son costat. Amb la llei i la raó, venç la lògica...

I si els directores d'escena tenen el cap botarut, cal portar-los a presidi per imbècils i barruts...

Aquell cavaller tan audaç que feia de col·leccionista de mormes per París, ara ha publicat una cosa de les seves. Es una novel·la d'aquelles que engresquen als joves de la primera volada per quatre o cinc pessetes.

Hi ha qui s'hi empipa. Nosaltres, no. Aquestes novel·les no ens fan fred ni calent.

En coneixem tantes d'aquestes que engresquen per quatre o cinc pessetes!

A l'"Unió P. de Dependents i Empleats de Comerç" hi celebraran un curset d'Història. La disertació serà sobre el tema Gènesi, desenrotllament i ensenyances de la Revolució Francesa.

Ben fet. Molt ben fet... Aneu-hi, nois, aneu-hi! Sempre hi aprendreu coses que fan servir, i si no en fan en poden fer amb el temps.

La revolució francesa n'ensenya moltes de coses interessants, i ningú sap quines coses poden ésser útils o bé inútils el dia de demà. Aneu-hi.

—Ja l'he vist...

—També l'he vist!

—Jo també, Renoi, que és llarg!

—Què heu vist, nens, voleu dir-ho?

—No ho sé... Una cuca del Parc.

Tot passejant hem vist una gran profusió de banderetes, unes banderetes estranyes, de colors llampancs.

—Carai! Què significa tot això?

—Res.

—Sí, res. Coses de negoci. Qüestió de fer moixangues. Comèdia, sap?

—Comèdies amb banderetes?

—Sí, home, sí! Són els comerciants del carrer Fernando que fan propaganda, home...

—Quina mena de propaganda. Ens han deixat parats.

Una notícia fresca més vella que l'anar a peu.

...A la Península Ibèrica regna bon temps general, dominant règim de pressions altes, el centre de les quals es troba cap al mig d'Espanya...

Aquesta notícia és del Servei Meteorològic de Catalunya. Es veu que no baden pels observatoris, no!

Els esperantistes li diuen a la radi l'auxiliar de la cultura. Molt ben dit. La medicina és un factor de la cultura, la radi fa gastar molts remeis pels mals de cap. Els remeis aguanten la medicina. La radi, doncs, és un auxiliar de la cultura, tal com diuen els esperantistes.

BATALLADES - DE - TOT ARREU

LLIBRES

Vet aquí un simpatiquíssim paisatge de París, el dels contemplatius. Al costat del riu, que dancings, dels cabarets, de les boîtes de nuit, dels music-halls, dels tea room, dels bordells, de les revues idiotes, dels rastas, dels cocainòmens, dels invertits, de les cupletistes i demés gentsusa.

Vet aquí un paisatge simpatiquíssim de París desconegut per la majoria dels que van a París atrets pels seus reclams deliquescents: el moll Malaquais.

Veieu a un costat el Sena. No és el Sena dels suïcidis, dels cuplets imbècils, sinó el dels solitaris, el dels contemplatius. Al costat del riu, que aquí és un murmurí que recorda les lectures a mitja veu, les parades de llibres, les bones parades de llibres.

Que n'hi hem vengut—amb molta tristesa—i que n'hi hem comprat—amb molta alegria—de llibres en aquestes parades del moll Malaquais, en les del moll Voltaire!

I que en tenen d'amics aquestes parades de llibres! Són els savis, són els professors, són els erudits, són els homes bons que hi ha a París

La fira de llibres a París

els amics d'aquestes parades de llibres, que mai s'han hagut d'avergonyar de la presència de cap literat a la moda.

Cada dematí—quan la boira parisensa té color de perla—o cada tarda—quan aquesta boira sembla una meravellosa polsina d'or, aquests senyors, que ja han passat la joventut i vesteixen

amb una amable negligència, compareixen a les parades de llibres del moll Malaquais.

S'asseuen, remenen llibres, papers vells. A vegades surten uns números de L'Ami du Peuple, el periòdic de Marat; alguns números de Le vieux cordelier, el periòdic de Camil Desmoullins; algun fascicle estrany...

Al fons, rera la boira de París, el pont del Carroussel sembla una decoració de teatre. Bones, amables, simpàtiques parades de llibres que redimiu París de la seva immundícia!

UNA SANTA MES

Potser no sabeu que a la terra hi ha, des de fa pocs dies, una santa més: Santa Teresa de l'Infant Jesús. L'han canonitzat fa poc, amb tota la pompa, amb tot l'esplendor que la cosa

Preparant la il·luminació

mereix. Perquè, per a segons qui, un sant encara és una cosa seria.

Es tan seria que fins han il·luminat el Vaticà,

El vaticà il·luminat

talment com si es tractés d'una festa major, oblidant que Jesús signé un déu amic de la humilitat i la senzillesa. Però és que la gent del Vaticà són més catòlics que cristians, és a dir: més amics de la litúrgia que de la doctrina.

El més trist és que aquestes il·luminacions en honor de la santa—com podreu veure per l'adjunta fotografia—poden costar la vida d'un home. Perquè la cúpula de Sant Pere de Roma té una altura considerable.

Es clar que si un home cau, pel sol fet d'haver caigut de la cúpula de Sant Pere de Roma, anirà de dret al cel.

I això sempre és un consol.

Sobretot per a la família.

LES BARBES DEL VEI

La primera pàgina de Ruy Blas. Una caricatura de Groggs. En aquesta caricatura es veuen uns moros—toca ferro!—uns soldats francesos. Els moros porten una bandera en la que es llegeix: República del Riff. A sota d'aquesta

Abd-el-crime

(De Ruy Blas)

bandera hi ha una llegenda que diu: Abd-el-crime.

Així estem? Quan els moros només ens molestaven a nosaltres els francesos callaven. I ara s'indignen? Home!

Aspecte d'una taula després d'un banquet de gent de broma

Vàrem escoltar una conversa que ens va fer molta gràcia. Un home que portava el barret de gairell i escupia d'esquillada va topar amb un xicot fet i pastat amb l'Estevet de l'auca.

—Hola, niño. No vienes con nosotros?
 —Qui són vosotros?
 —Los flamencos, hijo...
 —No estic per ximpler.
 —Anda, niño, que lo veremos a él...
 —El de les antiparres?
 —No, chico, el otro.
 —Ah, ja! No, noi, no. Gràcies. No vull veure'l... Primer, monja!

Ara diuen que, no sabem a on, s'inaugurarà la temporada de sarçuela espanyola.
 Ens han sorprès de debò. Nosaltres creïem que ja feia temps que estava inaugurada aquesta mena de sarçuela. Formal.

En els últims motins de Xang-Hay, entremig dels revoltosos hi varen trobar unes quantes xinetes menors, les quals també repartien trompades.
 (El feminisme s'estén que és un gust.

El yath Alexandra, un yath regi—és del rei Eduard d'Anglaterra—ha sigut venut a una companyia noruega que el destinarà a fer excursions per sota els fiords d'aquelles terres.

Diuen que el rei Eduard se l'ha venut per qüestions d'economia. Mare de Déu com estem! Em creia que només era jo que em venia els mobles per necessitat.

La Cooperativa Socialista de Madrid ven patates holandeses a seixanta cinc cèntims els dos quilos, per a la gent treballadora.

Amb això ens han agradat els de la vila de l'ós. Bravo, socialistes madrilenys, bravo!

LA MORAL

—Vestida així no hi podràs entrar a l'església... però pots entrar a la sagristia.

Uns senyors han presentat una denúncia contra en Climent Guix, ex regidor del P. U. P. i que dimiti per no fer-se la llei d'enllaçaments.

El senyor Guix—segons referències—és propietari d'una Societat on els socis es veuen obligats a posar a la festa anyal banderes, com vàrem veure fa poc, i on malgrat dir-se anti-política l'entitat, ens afirmen que en eleccions, pro-

cessons i coses per l'estil es fa el que bonament es pot en conveniència dels que fan ali amb l'ex regidor d'Horta.

El cas és que la denúncia per estafa va en dansa i no hi ha dubte que a l'acabat senyor no li serà cap honor que se sàpiguen aquestes coses bon xic lletges...

Es pot ésser molt polític

i rifar-se de tothom, però per guix que se sigui... és perillós jugà amb foc.

L'altre dia un xòfer, tot engegant la cafetera, es trencà un braç.
 D'això en dic un xicot educat, home! Es el primer del gremi que fa una desgràcia sense perjudicar als que van a peu.

Un sagristà sense feina: Va; una mica maquillat, però va. Ja ho crecl. — Juscafressa: Ja està bé allò dels protestants, ja, Però aquestes coses, com vostè sap, no ens interessen gaire als campaneros. Allà ells. — Pep de l'Oli: Aquests versos són de pa sucat. De pa sucat amb oli. — Joan A. B.: Ca, pilló! — Sistacs II: Yo soy el Sistacs primero —Yo el segundo —Yo el tercero... Entretinguí's cantant això en canvi d'escriure. Farà pulmons. — Un que va lluny: Quan vostè hi anava, nosaltres ja en veníem. Ja ho hem publicat. — Noi Gran: Està bé. Vinga aquests cinc. — Un de l'ofici: De quin ofici? Pastisser? — Janer: A mi plam! — Coqueta: ... ensucrada. Ai, filla, quina dolçor! — A. B. C.: Adiós, noi! Aquestes lletres no les podem veure ni en pintura. — Bové: Caragol treu banya, puja la muntanya, caragol bové, ets un pastissé. — Miriam: Jo vaig dir-te, tu vas dir-me. —I tu em deies—que't dignés... Hem llegit tots els versos... i fa mitja hora que busquem el cap per sota l'escriptori, pels calaixos, per tot, i no el trobem... Ens ha marejat i hem d'anar a fer el glop. Avant!

Imprempta LA CAMPANA y LA ESQUELLA. Cal Oim número 8.